

Всички бързаха да питатъ Стоя, какво е търсилъ въ рѣката, като я вижда още прелѣла отъ вчерашнитѣ дъждове. Отначало Стойо не искаше да каже, но после призна.

— Щомъ е така, — наставнически каза чичо Начо, — падало ти се е! Запомни! Поговорка казва: „Който гробъ копае другиму — самъ пада въ него“. Ти си искалъ да удавишъ една невинна душица, която Богъ пожелалъ да спаси и ето, безъ малко ти щѣше да погинешъ. Благодаря, че азъ случайно се намѣрихъ тукъ. Види се, самъ Богъ ме изпрати. Но знай, Богъ наказва хората веднажъ дваждъ, за да взематъ примѣръ и поука. Не разбератъ ли, не поучатъ ли се — Той вдига ржце.

Тогава горко на онѣзи — които сж останали безъ Божия закрила.

Докато чичо Начо говорѣше, Стойо плачеше. Той разбираше мжката и ужаса, който е изпитало нещастното котенце. И сега плачеше не за себе си, а за котенцето! Неговото сърдце изведнажъ омекна толкова много, че бѣше готовъ отново да нагази страшнитѣ води, за да спаси удавничето. Той дори каза това на чича Начо. Старииятъ рибаръ се усмихна доволенъ и рече:

— Разбира се, че трѣбва да го спасимъ. Само че, ще почакашъ тукъ на слънце, да поизсъхнатъ дрехитѣ ти. До това време азъ ще отида до долния мостъ. Тамъ е вързана лодката ми. Ще я дока-